

המלך יחזיק עצמו ימים

כיצד נראית המלכות ד' ראיון מעצים עם חברי "מקבלי עול תורה"

ערב ראש השנה. העולם מתמלא 'מלכות', השם מלך - זה ברור לכולנו. אבל מי הם עבדיו? מי הם אלו שזוכים באמת, שמזדככים באמת, עד עמקי השיתין של קיומם - להמליך את השם יתברך בעולם? "אמרו לפני מלכויות - כדי שתמליכוני עליכם". ומי שממליך את המלך הרי אלו עבדיו...
עבד, כך אומר מרן הגרי"ב שרייבר שליט"א במשאו בכינוס עבור "מקבלי עול תורה", הוא זה המשועבד למלכו. ובדור שלנו, העבדים האמיתיים הם האברכים שמנצלים את הזמן שלהם, הם הופכים להיות עבדי ה' כי הם באמת חיים כל היום וכל הלילה סביב תורה, אותם אברכים שמשעבדים את עצמם עשר שעות כל יום לעול תורה ומצוות. עול מלכות שמיים. אותם אברכים של 'חבורת מקבלי עול תורה'.

מי הם? איפה נמצא תיאור אישיותם? מי זה שיוכל לשרטט קלסטרון של עבד בן זמננו? יצאנו לחפשם. מצאנו חמישה אברכים יקרים. סוג של מדגם מייצג מתכנית 'מקבלי עול תורה'. והנה הם -

ר' שמואל פ', האברך הצעיר ביותר מבין הנשאלים, בן 21, נשוי מזה שנה. נ"י.

ר' מוישה-אהרן ז', בן 25, אב לשניים בלע"ר.

ר' איציק ל', בן 31, אב לשבעה קטנטנים כ"י.

ר' שמחה ח', בן 43, אב לעשרה, מהם שניים נשואים, וסב לנכד קטן הי"ו

הרב מיכאל ש', בן 63, סב לשיירה לאוי"ט, מגיד שיעור ותיק בישיבה חשובה. והנה הממצאים:

מה הניע אותך להצטרף למסגרת 'חבורת מקבלי עול תורה'? האם ידעת לקראת מה אתה הולך, ועד כמה המסגרת הזאת מחייבת? מתי 'נפל האסימון' והרגשת את עוצמת הדבר?

ר' שמחה: ממש לא ידעתי... ממש ממש לא ידעתי! התהלכתי בעולם עד אז בהרגשה שאני לומד כל היום, ואם הייתם שואלים אותי אז - הייתי אומר שעשר שעות ליום 'קטן עלי'. אני לומד הרבה יותר מזה. מה פירוש? הרי אני כל היום ליד הגמרא... רק כשהתחלתי, והאמת שהתחלתי מתוך מחשבה שאם אני כבר בין כה לומד, והבית משווע לקצת הרחבה כלכלית, למה

שלא אקבל את המילגה הזאת גם כן. רק כשהתחלתי לספור את השעות בפועל גיליתי עד כמה אני רחוק מלמוד עשר שעות כל יום, ובטח רחוק מלמוד עשר שעות כל יום כל יום ברצף בלי הפסקה של יום. ובשישי שבת שצריך להגיע לפי התכנית בשניהם ביחד לעשר שעות זה היה ממש מאתגר. למעשה, אפשר לומר שעברתי משבר קטן, או משברון, כשהבנתי עד כמה אני רחוק מזה. בחודשים הראשונים הייתי בסוג של 'אטרף', ללמוד וללמוד ולהוכיח לעצמי שאני לא כל כך רחוק ממה שחשבתי על עצמי... האסימון נפל כמה חודשים אחר כך, כשכבר הייתי בקי ורגיל בתכנית, חזרתי מותש משבע ברכות אחרון של הבן שלי, בימים האלה לקחתי קצת הפוגה, בתיאום עם המערכת, ועכשו צריך לחזור למסלול של עשר שעות ביום - - - ולא היה בי כוח. הייתי צריך להזכיר לעצמי שוב ושוב למה אני עושה את זה, ולאסוף את עצמי, ובה' חזרתי בשמחה ולא חדלתי עד היום...

ר' שמואל: האמת שידעתי. יש לי שני אחים בתכנית הזאת. כבחור ראיתי היטב את ההתמודדות שלהם, ורציתי גם. זו היתה

עבורי משאת נפש. חצי שנה אחרי החתונה זכיתי לממש אותה. כל יום זה סיפוק ואושר, גם במובן הרוחני וגם במובן המשפחתי. זכיתי באישה שמעריכה את הלימוד מאד מאד, והמסגרת של עשר שעות מוסיפה לבית שלנו נופך מאד ייחודי. אנחנו שמחים שזה יהיה המצע שבעזרת השם עליו יגדלו הילדים שבהם יברך אותנו השם.

ר' איציק: אני כבר לא כל כך זוכר מה הניע אותי. אני כבר לא כל כך זוכר דברים שהיו בעבר. ב"ה החיים עמוסים מאד מאד, מאז שאני בתכנית אין לי רגע אחד פנוי לנסות להיזכר בדברים. אני רק יכול להגיד שמי שנוטל על עצמו עול תורה- מעבירים

ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ, זה אני רואה יום יום במו עיני זה לא זקוק לפרשנויות. פשוט רואים עובדות: פחות תקלות בבית, פחות עיסוקים מעצבנים וזוללי זמן מאשר פעם, הרבה יותר שמחה בבית, הערכה, חיבור, תקשורת... מרגיש שנכנסתי לליגה של אנשים שהשם מפנק אותם במיוחד, רואים סיעתא דשמיא בצורה מופלאה.

מה למשל?

זה ישמע מוזר... אבל זו האמת. פעם הייתי צריך להיעדר הרבה מהכולל, בעיקר בסדר ב', בשביל כל מיני ענינים שהבית דורש. צריך לבוא טכנאי? אני נשאר בבית. צריך לקחת ילד לרופא שיניים? אני הולך אתו. ילד פותח ראש וצריך מיון, אישה לפני לידה ומבקרים 4 או חמש פעמים במיון לפני השמחה, כל מיני כאלה. טבעיים, בריאים, של בית רגיל. מאז שאני בתכנית - הרבה פחות טכנאים, כמעט אפס טיפולי שיניים, שתי הלידות שהיו בתקופה הזו - הלכנו לבית החולים פעם אחת, כשהגיע הזמן, וגם אז זה הלך בקלות, אמרתי לכם, נכנסנו לליגה המפונקת... השם מפנק אותנו.

זה אפשרי בכלל להצליח ללמוד עשר שעות ליום עם משפחה של פצפונים?

אתם רואים. מאז שהתחלתי את התכנית דילגתי רק פעמיים. כל אחת מהם - לחודש אחד. פעם אחת כשעברנו דירה, פעם שניה כשאח של אשתי נפטר בצורה טראגית, ושבויעים לא היינו בני אדם. זה נכון שכל בני הבית שותפים, וכולם יודעים ששעות הלימוד הן קודש, וזה עצמו מעלה את הבית ומונע בעיות וריבים והופך את הילדים לשותפים ולמלאי גאוות יחידה.

ר' משה אהרן: לא מספיק הבנתי לקראת מה אני הולך... הייתי צריך 'מחייב' כי הרגשתי שהלימוד מתחיל לדעוך לי... הרגשתי את עצמי עדיין טרי וצעיר, וכבר היובש אוחז בי בקצוות. לא סיפרתי לאף אחד בהתחלה, אפילו לא לרעייתי... כי פחדתי שלא אחזיק מעמד. אבל זה לא מה שקרה. להיפך. נכנסה בי חיוניות חדשה. זה היה מאתגר ומספק, ודי מהר נאלצתי לשתף אחרת לא יכולתי להחזיק מעמד, והיא חששה מהמחוייבות הזאת וחששה שאעלם לה והיא תהיה בודדה. אבל ראתה שאפשר... היא אומרת שמאז התכנית הפכתי לאדם הרבה יותר נחמד. בגלל שהזמן שלי עם בני הבית קצר, אני משתדל שהוא יהיה זמן איכות, וזה ניכר. וזה כבר בוגוס מהצד...

הרב מיכאל: האמת שהאסימון נפל לי בין יו"כ לסוכות לפני שנתיים. הייתי במרוץ אחרי הדסים מצד אחד, אתרוגים מצד שני, ברית לנכד שנולד צהוב וכל יום חשבנו 'אולי היום', צריך לגמור לבנות סוכה, ופתאום הבנתי שהלימוד עומד במקום הראשון... עד אז כל העיסוקים דחו את הגמרא הצידה. פשוט ככה זה, מחיל אל חיל... ופתאום הבנתי שלא. שהגמרא ממשיכה להיות הדבר המרכזי, והכל מסתדר סביבה. ברגע

הראשון קיבלתי סחרחורת. לא הייתי ערוך להבין את מלוא המשמעות. אחר כך באה שמחה גדולה, לא מהעולם הזה... שמחה עצומה. חושב שזר לא יבין זאת, אבל אברכי התכנית יבינו גם יבינו. באותה שנה בשמחת תורה הרגשתי אחרת לגמרי. אולי לראשונה בחיי הרגשתי את החיבור לתורה ברובד כל כך עמוק, כאילו נעשיתי אחד עם התורה...

האם היה רגע בו הרגשת שכל מאמץ שבעולם שווה לתועלת שאתה מפיק מהמסגרת הזאת? האם היה גם זמן בו הרגשת שאתה על סף שבירה, וככל הנראה תרפה ותעזוב? נשמח לשמוע קצת יותר על שני הזמנים הללו.

הרב מיכאל: שמחת תורה היא שהזכרתי היתה רגע כזה, שכל העולם וכל העולמות לא ישווה לו... ורגע של שבירה גם הוא היה. בסתם יום של חול. חזרתי מהישיבה ובדקתי מה המצב לקראת סוף החודש. ראיתי שחסרות לי עדיין כמה וכמה שעות, ופתאום נעלם האור, לא יכולתי להניע את עצמי לשבת ללמוד אותם. לא היה לי שום עיסוק חשוב אחר. פשוט חוסר כוח, חוסר טעם, חששתי ש'נגמר לי', שהבטריה שלי התחסלה, שאין לי יותר דחף חזק מספיק כדי להמשיך את התכנית. רציתי לרדת לבית כנסת סמוך להתפלל קצת. אלמלי הקב"ה עוזרו אינו יכול לו... אבל גם לזאת לא הייתי מסוגל. הלכתי לישון מאוכזב מעצמי, מיואש... וקמתי עם רוח חדשה. סיעתא דשמיא מיוחדת.

ר' שמואל: לא ידעתי שגם בגילאים האלה שלך עדיין יש משברים. היו לי רגעים של התרוממות הרוח, שכן גם אם אני עדיין

תמל יכוני עליכם

נחשב זו"צ ואין לי עדת ילדים לטפל בה, עדיין לא תמיד יש מרחב ופניות ללמוד בלי הגבלה. יש מצוות 'ושימח' ויש עוד. וכאשר כן הצלחתי ויצאתי עם אשתי לחדר מחשבים לשלוח את הסיכום החודשי - והרגשתי שזכיתי. פשוט זכיתי. ורגעים של משבר ומחשבות הפסקה יש לי יותר מדי... אני מקווה שאתגבר עליהם...

ר' איציק: כן, היה רגע כזה... מאחל שכמותו לכל עם ישראל. עמדתי לצאת מהבית לכולל ומחדר הילדים היה שקט. ניגשתי רק להציץ ולראות שהכל בסדר שם. מצאתי את הבת שלי בת חמש משחקת עם אחיה בן ארבע, היא היתה האמא והוא היה האבא, והיא שלחה אותו ללמוד... היא אמרה לכל הבבות שישבו שם בשורה: ש.ש.ש...אנחנו לא מפריעים לאבא... יש לנו אבא הכי צדיק בעולם, הוא לומד בלי הפסקה גם ביום וגם בלילה. אנחנו נכין לו עוגה ונשמור על השקט כדי שחם וחלילה אבא לא יתעייף יותר מדי... והבן שלי ישב והתנדנד על הכסא ששימש לו סטנדר. הם לא חשבו שמישהו שומע אותם, אני פלשתי למקום לא-לי. אבל להבין שככה הילדים שלי גדלים, שהילדה שלי רואה בזה תמצית החיים, שבבילה זו פסגת החיים, אבא לומד ביום ובבילה... והבן שלי מכין את עצמו לזה. בלי הטפות, בלי דרשות חוצבות להבות פשוט ככה הם גדלים... אין אושר כאושר הזה.

ר' שמחה: כן, כשהבן הנשוי שלי הודיע לי שהוא נרשם גם כן למסגרת הזאת... זה היה רגע של 'וואו'. של תחושת זכות. שבביל זה היה הכל שווה... לא היה לו קל בשיבה והיו תקופות שפחדנו עליו. והנה... הוא רוצה ללמוד תשע או עשר שעות כל יום... ורגע של שבירה? יש, ועוד איך. אבל מתגברים. כבר הבנתי שהיצר הרע יושב טוב טוב על הקטע הזה.

כל חודש יש תירוץ למה בדיוק החודש אי אפשר. אפשר. אין מצב שלא. אפשר וזהו. ואם אני רואה שלא הולך בשום אופן - אני מתקשר להנהלה... איכשהו בסוף יוצאים עם הסדרים שמאפשרים להמשיך. זה לא יקוב הדין את ההר. יש דרכים. אפשר להרפות לרגע אם קורה משהו פתאומי או יש צורך דוחק. ולחזור בחזרה בכוחות מחודשים.

במבט לאחור, מה באמת השתנה בחייך מאז הצטרפת ל"מקבלי עול תורה"?

ר' מוישה-אהרן: מה שהשתנה בעיקר זה שעוד לפני שאני קם בבוקר אני יודע שיש לי מטרה ויש לי דרך, ואני קם - מזנק - ליום חדש שיהיה מלא בלימוד. זה כל כך שונה מלקום לאט לאט, ולשאול את עצמי מה היום, ולגרור את עצמי לכולל... מזה היה לי מספיק!

הרב מיכאל: עד התכנית הייתי אברך, והייתי ר"מ, והתורה היתה העיסוק המרכזי שלי. מאז התכנית היא הפכה להיות הדבר היחיד. יש משפחה, יש בית, יש תלמידים, כולם בטוב, ב"ה, והם לא נחסרו כלום. אבל החיים הפכו להיות 'רק תורה'. זה מקום אחר לגמרי....

ר' איציק: חושב שאני מסתכל על העולם היום במשקפיים של תורה... התורה נעשתה בלולה בי. המשפחה ואני ביחד בסוג של אתגר משותף, וכל דבר נבחן קודם כל מול השאלה האם הוא מתאים לנו כעת, כשהתורה ממלאה את היום, את המחשבות, את החלומות, את התכניות.

ר' שמואל: אני לא כל כך יכול לדבר על מה השתנה בחיי, כי בתקופה קצרה

התכנית זה הופך להיות אפשרי. עדיין לא יכול לומר שהתחלתי, אבל זה בקנה...

הרב מיכאל: כל קומה שאתה מטפס למעלה, אתה רואה פתאום הרבה יותר. המעגל שלך מתרחב. וכשנמצאים בתכנית הזאת המעגלים מתרחבים כל הזמן. אני כבר לא צעיר, בכל מקרה כבר בחצי היורד של החיים... התכנית הזאת נתנה לי דחיפה. אני שוב מרגיש גדל מחודש לחודש. חלום החיים שלי הוא לכתוב... להוציא ספר של חדו"ת שלי. כל השנים זה לא הסתייע, ועכשו אני עובד על זה..

ר' שמואל: אני מסתכל קדימה ורואה איך החיים הופכים למורכבים יותר ויותר, והרצון שלי עז לצלוח אותם עם התכנית, ולא לנשור ממנה גם כשהמשפחה תגדל ותתרחב, ויהיו יותר אתגרים. גם עכשו זה אתגר, כשיהיה לי בעזרת השם בית עם משפחה גדולה יותר, זה יהיה אתגר גדול יותר. מקווה להצליח לעמוד בו.

ר' שמחה: אספר לך משהו. הבת שלי ילדה בערב החתונה של בני. אשתי היתה עם היולדת הרבה שעות, זה זמן של מתח והתרגשות, והבית ערב חתונה, וצריך להביא שמלות מהגמ"ח ולארגן את הדירה של הזוג הצעיר וסידורים אחרונים שכולם יודעים איך הם... ושבט אפורוף ומיד ביום א' החתונה. ו- רגע, היולדת תחזור אלינו מבית החולים בבוקר יום החתונה, וזו פעם ראשונה שהבית מקבל יולדת עם נכד, צריך חדר מתאים, והחתן צריך שידברו אתו קצת ושיירגיש שאנחנו עם החתונה ולא רק עם היולדת והנכד, וברוך השם כל זה עניינים שמחים, יתן השם כהנה עוד ועוד. אבל זה לא קל הכל ביחד. וכבר היו לי עיכובים והרבה הפסדי שעות בשבוע החולף, ופתאום הרגשתי שזה לא זה... אני לא אותו בן אדם כשאני לומד עשר שעות ביום, וכשאני לא, ולא משנה מה הסיבות. אני מתרוצץ מענין לענין וזה לא טוב לי ולא לילדים, מפלס המתח עולה, וזה בעצמו מכביד את כל המערכת. דיברתי עם אשתי והסברתי לה, היא קיבלה לגמרי, שחררה אותי בשמחה. סגרתי את דלת הסלון ולמדתי חמש שעות רצופות, הבית מתארגן ליולדת וחתונה וחתן ובלגן, ואני לומד בשמחה בסלון, מנותק מהכל ומחובר להכל.

ר' מוישה-אהרן: מה הציפיות שלך מעצמך, בעקבות שייכותך לעול תורה? לאן יקח אותך המסע הזה, לדעתך?

ר' מוישה-אהרן: הציפיות שלי מעצמי גדלו. התכנית הבאה היא להגיע ללמוד את כל הש"ס. הכל כולל הכל. ש"ס בעיון...גפ"ת עם כל המפרשים וכל נושאי הכלים. אחחחח. זה חלום-חיים, ועם

יוצא אחרי חמש שעות, מוצא משפחה מאורגנת. הכל הלך חלק, פלאי פלאים. כל אחד מוצב בתפקיד שלו, כולם יודעים מה

הלו"ז, אף אחד לא צריך להתרוצץ... אני שואל איך קרה הנס, ואשתי אומרת לא יודעת, מהרגע שנכנסת לסלון וסגרת את הדלת - כאילו מלאכים ירדו... אז זהו. זוהי הציפיה שלי. שנחווה את החיים יחד עם התורה. שלא יהיו חיים בנפרד ותורה בנפרד, כעיסוק או כעבודה, או משהו כזה. שהתורה תהיה החיים והחיים יהיו התורה.

האם תרצה שגם חבריך / בניך יצטרפו? איזו הדרכה תתן להם, כדי שיפיקו מהמסגרת את מלוא התועלת?

ר' איציק: ברור שאני ארצה. הילדים שלי קטנים עדיין, אבל הם יונקים את התכנית עם חלב אמם. אם הם ירצו חיים טובים - לא רק בעולם הבא, גם בעולם הזה. חיבור טוב בין בני המשפחה, אהבה ואחוה ושלוש ורעות, סיעתא דשמיא במידה גדושה... יש להם דרך. ככל שאתה שקוע בתורה יותר, הפרנסה מתברכת, שלום הבית מתברך, חינוך הילדים מתברך, ענני הכבוד מיישרים לך את הדרך.

הרב מיכאל: כל מי שסביבי כבר עכשו בדרך להצטרף.. אני לא מהסס מלכוון את משפחתי ותלמידי לתכנית הזאת. וההדרכה הכי טובה שיש לי לתת היא 'אם קשה בדרך הרגילה - חפשו דרך אחרת'. הדרך הרגילה היא ללמוד את עשר השעות בזמני הכולל, סדרים א. ב. ג. אם יש תקופה קשה - תחפשו דרכים אחרות. אולי להוריד שיעורים לנגן ולשמוע בדרכים? אולי ללמוד בלילות ולנוח קצת יותר בשעות אחרות? אולי צריך לקום לפנות בוקר וללמוד עד זמן ותקין? אפשר לעצור לזמן מה ולחזור. לא להקטין ראש. אם קשה בדרך הרגילה - חפשו איפה נפתח השער, איך תוכלו להמשיך. אל תגידו 'אי אפשר', תשאלו 'איך אפשר'.

ר' מוישה אהרן: אחי הצטרף בזכותי... וכנראה שגם גיסי יצטרף. ההדרכה שלי היא לתת למסגרת לעשות את העבודה שלה והדברים ידברו בעד עצמם. כל מצטרף חדש יחווה בעצמו את הקשיים, את הפתרונות שהוא ימצא להם, ואת האושר שלא להחמיץ חודש... דיבורים לא יבטאו את האושר הזה. צריך לחוות כדי להבין ולהאמין.

ר' שמואל: כן, אני מודיע לכל מי שמוכן לשמוע, שהמסגרת הזאת של תשע ועשר שעות מתאימה גם לזו"צים צעירים. אני אומר להם שכמות השעות שמתבזבזת עם כל דבר שמשתבש בחיים, בין בחלק הטכני שלהם, ובין בחלק הרגשי שלהם - היא עצומה. במקום זה אפשר פשוט ללמוד, והקב"ה יותר על חלק גדול מהפנצ'רים... החיים ייעשו חלקים יותר ופשוטים יותר.

ר' שמחה: זו תפילתי החמה ביותר... שמי שרואה אותי בתכנית - ירצה להצטרף גם. זה מחייב ומזכה. זו אחריות וזו שמחה גדולה. הלוואי שזה מה שיהיה... אני מוכן לספר לכל אחד איך אפשר לצלוח קשיים, כשהם מתגלעים. המכנה המשותף הוא האמונה הבסיסית החזקה שאלו הם החיים שאני בוחר, ואני לא מוכן לוותר על מה שהכי יקר לי. אנשים מבזבזים זמן וכסף על תחביבים. אחרים שמסורים לעבודה שלהם עד כלות הכוחות. ויש מי שעיסוקו בתורה... בתשע שעות ליום או עשר שעות ליום של תורה, שהופכת להיות חלק ממי שאתה. ההדרכה הטובה ביותר היא 'נסו והיווכחו בעצמכם'. לא צריך להגיד שום דבר מעבר לזה...

...

חמישה אברכים, חמישה קולות, ותורה אחת שנוגעת - ונוגעת - בכל אחד מהם, בחייו, במעשיו, באורחותיו. חבורת מקבלי עול תורה היא לא עוד רעיון או עוד אידיאל. היא דרך חיים, ואם בית שני חרב על 'שלא ברכו בתורה תחילה' - חבורת מקבלי עול תורה היא סוג של תיקון... התורה הופכת להיות החיים, והחיים סובבים סביב התורה הקדושה. האם כל אחד יכול?

לדבריהם, כל אחד יכול... זה ללא ספק מאמץ, אבל מאמץ מזכה ומתגמל הכי שאפשר בעולם.

אשריהם. אשרינו.